

De armoede-intensiteit: een raming van de diepte van armoede

Op basis van het Centraal Economisch Plan 2025 heeft het CPB een raming gemaakt van de armoede-intensiteit: het (procentuele) verschil tussen het besteedbaar inkomen en de armoedegrens.

De intensiteit geeft een beeld van de diepte van armoede. Vanaf nu neemt het CPB de armoede-intensiteit op in de reguliere halfjaarlijkse ramingen.

Tussen 2021 en 2026 daalt vooral het aantal mensen met een relatief lage armoede-intensiteit. Het aantal mensen met een hoge intensiteit blijft ongeveer gelijk. Hierdoor stijgt de mediane armoede-intensiteit.

Samenvatting

Deze publicatie laat een eerste raming van de armoede-intensiteit zien op basis van het Centraal Economisch Plan 2025. De armoede-intensiteit is het verschil tussen het besteedbaar inkomen en de armoedegrens. Daarmee geeft deze intensiteit een beeld van de diepte van armoede. Het CPB presenteert sinds 2022 het percentage personen en kinderen onder de armoedegrens in zijn ramingen, vanaf nu gaan we daar ook de armoede-intensiteit in opnemen. Hierdoor weten we niet alleen hoeveel mensen in armoede leven (armoedepercentages), maar ook hoe diep de armoede onder die mensen is (armoede-intensiteit). Daarnaast kunnen we hierdoor beter zien wat de invloed van beleid en economische ontwikkelingen op armoede is.

Tussen 2018 en 2021 was de mediane (doorsnee) armoede-intensiteit ongeveer constant op zo'n 10%.

Armoede-intensiteit definiëren we als het procentuele verschil tussen het besteedbaar huishoudinkomen en de armoedegrens van een huishouden. Voor de helft van de mensen in armoede gold dus dat hun besteedbaar huishoudinkomen minder dan 10% onder de armoedegrens lag. Het percentage personen onder de armoedegrens daalde in deze periode van 7,1% naar 4,9% (Centraal Bureau voor de Statistiek et al., 2024). Dit kwam vooral doordat de lonen tussen 2018 en 2021 harder groeiden dan de armoedegrens. Het aantal mensen in armoede daalde dus, maar de armoede-intensiteit bleef gelijk. Dit betekent dat mensen met lage en hoge intensiteiten evenveel profiteerden van de stijging van het besteedbaar inkomen..

Na 2021 loopt de doorsnee armoede-intensiteit op tot 20% in 2026. In dezelfde periode neemt het percentage mensen in armoede af van 4,9% naar 2,9%, vooral als gevolg van inkomensondersteunend beleid. De daling vindt vooral plaats onder mensen met een intensiteit van minder dan 10%. Het aantal mensen met een intensiteit van meer dan 30% blijft in die jaren ongeveer gelijk. Als gevolg daarvan stijgt de mediane armoede-intensiteit.

De groep mensen met een hoge armoede-intensiteit komt in 2026 meestal uit huishoudens met loon- of zelfstandigeninkomen als belangrijkste inkomensbron. Deze huishoudens vragen relatief vaak niet de toeslagen aan waar zij recht op hebben, waardoor de armoede-intensiteit hoger is (Verberk et al., 2025). Werknemers in armoede hebben vaak een lager inkomen vanwege een laag aantal gewerkte uren (CBS, 2023); voor zelfstandigen in armoede ontstaat het lage inkomen door het lage uurtarief (Vrooman et al., 2018). Mensen met een bijstandsuitkering hebben vaak een relatief lage armoede-intensiteit. Zij vragen meestal al hun toeslagen aan, maar samen met hun uitkering is dit niet altijd voldoende om boven de armoedegrens uit te komen (Commissie Sociaal Minimum, 2023).

De armoede-intensiteit geeft inzicht in de diepte van armoede, maar kent ook beperkingen als indicator om beleidsmatig op te sturen. Er is bijvoorbeeld heel specifiek beleid nodig om mensen met een bepaalde intensiteit te helpen. Dit heeft als risico dat het fiscale- en socialezekerheidsstelsel nog complexer wordt. Een andere reden is dat veranderingen op persoons- en huishoudensniveau beperkt mee worden genomen in de raming van de armoede-intensiteit. Denk bijvoorbeeld aan het krijgen van een kind, je baan verliezen, of trouwen. Op lange termijn heeft deze dynamiek een groter effect op de armoede-intensiteit. Hierdoor komt specifiek beleid wellicht toch niet bij de beoogde doelgroep terecht.

1 Inleiding

Sinds de Macro Economische Verkenning (MEV) 2023 maakt het CPB een raming van het aantal personen en kinderen onder de armoedegrens.¹ Deze raming geeft inzicht in de inkomensverdeling in een gegeven jaar, naast de al bestaande informatie over de jaar-op-jaar-veranderingen van de koopkrachtcijfers. De armoederaming laat zien hoe groot de groep is die vanwege een te laag inkomen niet goed rond kan komen en wat het effect van beleid hierop is. Het toevoegen van armoede aan ramingen en doorrekeningen past in het streven van het CPB om meer inzicht te geven in brede welvaart. Het kabinet-Rutte IV introduceerde bovendien een expliciete doelstelling om armoede en kinderarmoede te halveren.

Vanaf de augustusraming in 2025 (cMEV 2026) publiceert het CPB ook de armoede-intensiteit in zijn ramingen. De armoede-intensiteit is het verschil tussen het besteedbaar huishoudinkomen en de armoedegrens van een huishouden. Het laat in feite de diepte van armoede zien. Deze diepte van armoede ontbreekt tot dusverre in de huidige geraamde statistieken; het aandeel personen en kinderen in armoede is een optelling en hangt niet af van de hoogte van de intensiteit. Gevolgen van inkomensbeleid en economische ontwikkelingen voor armoede zijn daardoor niet altijd duidelijk: het effect is goed zichtbaar voor huishoudens met een inkomen rondom de armoedegrens, maar minder goed voor huishoudens met een hogere armoede-intensiteit. Door de armoede-intensiteit én het aandeel personen en kinderen in armoede te ramen, geeft het CPB een completer beeld van de financiële dimensie van armoede in Nederland.

Het CPB raamt het doorsnee tekort en laat daarnaast zien wat de verdeling is over verschillende categorieën van armoede-intensiteit. Deze informatie vullen we aan met intensiteitscijfers van het CBS van de afgelopen jaren. Daarmee kunnen we zien hoe de intensiteit over de tijd verloopt, hoe groot de groepen met een bepaalde armoede-intensiteit zijn en wat de relatie hiervan met beleidsmaatregelen is. Tot nu toe was het niet goed mogelijk om de armoede-intensiteit te ramen. Dit kwam doordat de aansluitverschillen tussen realisatiecijfers van het CBS en ramingen daarvoor te groot waren. Nu er een nieuwe onderliggende steekproef met inkomens- en vermogensgegevens beschikbaar is en een nieuwe armoededefinitie wordt gebruikt, lukt het wel om de armoede-intensiteit betrouwbaar te ramen. Tot en met 2023 hebben we in deze studie realisatiecijfers van het CBS gebruikt (CBS, 2024). De ramingen voor de jaren erna hebben we gemaakt met behulp van het microsimulatiemodel Mimosi van het CPB (Koot et al., 2016).

Deze publicatie geeft inzicht in het verloop van de armoede-intensiteit tussen 2018 en 2026. Eerst bespreken we hoe we de mediane armoede-intensiteit hebben berekend. Daarna komt de verdeling van de armoede-intensiteit per jaar aan bod. De resultatensectie bevat ook een beschrijving van de verdeling van de armoede-intensiteiten naar de belangrijkste inkomensbron van het huishouden. De publicatie sluit daarna af met conclusies.

¹ Vanaf het Centraal Economisch Plan (CEP) 2025 maakt het CPB gebruik van de nieuwe armoededefinitie van het CBS, SCP en Nibud. Meer informatie over de ramingsmethodiek is te vinden in Griffioen (2025).

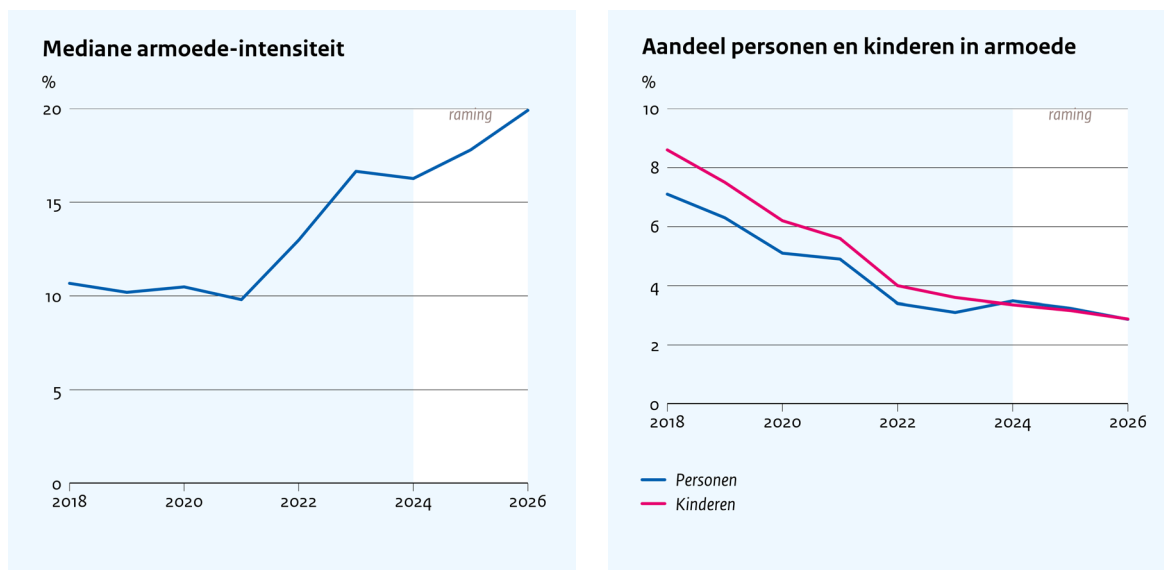
2 Resultaten

2.1 Mediaan

De armoede-intensiteit is te berekenen als het procentuele verschil tussen het besteedbaar huishoudinkomen en de armoedegrens van een huishouden. Het besteedbaar inkomen is het inkomen dat overblijft na betaling van belastingen en het ontvangen van toeslagen. We rekenen met de nieuwe armoedefinitie, waarin de armoedegrens bestaat uit de werkelijke uitgaven aan huur, kosten voor de eigen woning en energie en referentiebudgetten voor een aantal andere uitgaven als voeding, kleding en sociale participatie (CBS et al., 2024). Als de armoedegrens van een huishouden 30 dzd euro is en het besteedbaar inkomen 24 dzd, dan is de armoede-intensiteit van dat huishouden $(30.000-24.000) / 30.000 = 20\%$.

Ieder lid van een huishouden krijgt de armoede-intensiteit van dat huishouden toebedeeld. De armoede-intensiteit wordt op huishoudniveau berekend. Omdat de armoede-intensiteit een relatief verschil tussen het besteedbaar inkomen en de armoedegrens is, is dit ook de intensiteit die alle leden van het huishouden ervaren. Daarom rekenen we die armoede-intensiteit ook toe aan individuele personen in het huishouden. De mediane armoede-intensiteit berekenen we vervolgens op persoonsniveau, omdat de armoedepercentages ook op persoonsniveau berekend worden. De berekening van de mediane intensiteit is te illustreren met een voorbeeld. Stel er is een paar zonder kinderen met een intensiteit van 25% en een paar met drie kinderen met een intensiteit van 10%. De middelste waarde van al deze zeven personen op een rij (de mediaan) is dan 10%.

Figuur 2.1 (links) De mediane armoede-intensiteit neemt toe vanaf 2022 (rechts) Het aandeel personen en kinderen in armoede neemt af tussen 2018 en 2026

Bron: CPB ([link](#)); CBS, SCP en Nibud ([link](#))

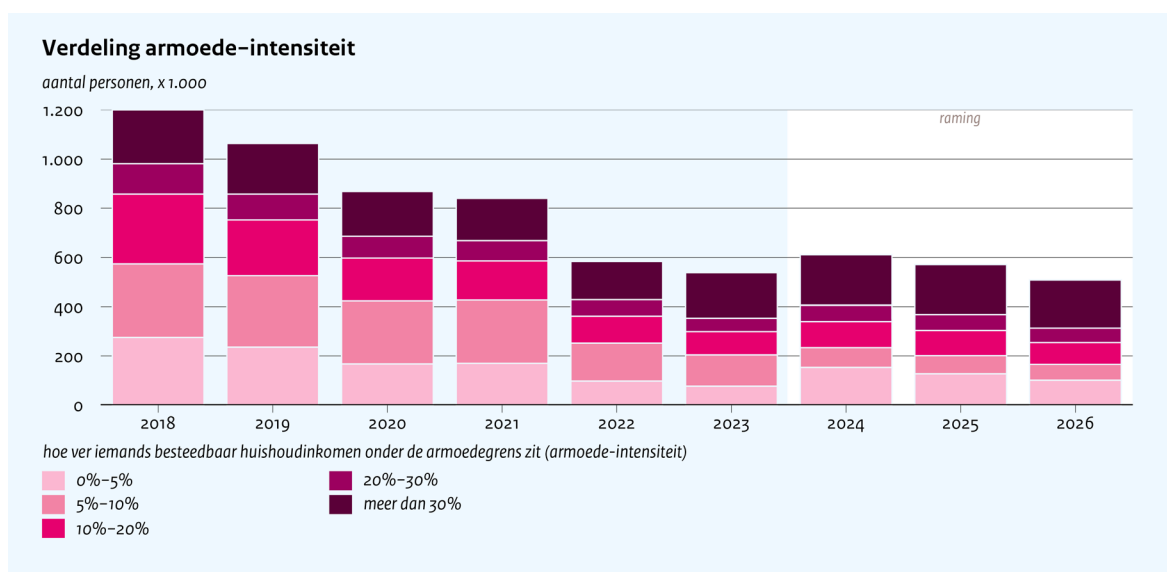
De mediane armoede-intensiteit neemt sinds 2021 toe tot naar verwachting 20% in 2026. Figuur 2.1 presenteert het verloop van de doorsnee armoede-intensiteit. Tussen 2018 en 2021 lag de mediaan stabiel op ongeveer 10%. Dit betekent dat in die jaren de helft van de mensen in armoede een intensiteit had van minder dan 10% en de andere helft van meer dan 10%. Vanaf 2022 neemt de mediane intensiteit toe, terwijl het aandeel personen in armoede (in de meeste jaren) afneemt. Dit betekent dat armoede vooral is afgenomen in de linkerhelft van de verdeling van de armoede-intensiteit. Met andere woorden, vooral mensen met een

relatief klein tekort zijn uit de armoede gekomen. Verklaringen hiervoor werken we verder uit in de rest van dit hoofdstuk.

2.2 Verdeling

Figuur 2.2 laat per jaar de verdeling van de armoede-intensiteit zien. Per jaar wordt de armoede-intensiteit per huishouden berekend en aan elke persoon van het huishouden toebedeeld. De visualisatie geeft vervolgens per jaar het aantal personen weer met een intensiteit tussen de 0% en 5%, 5% en 10%, 10% en 20%, 20% en 30% en van meer dan 30%. Bijlage A laat voor een aantal huishoudsamenstellingen zien wat deze (procentuele) tekorten in euro's per maand zijn voor 2025.

Figuur 2.2 Tussen 2021 en 2026 neemt armoede vooral af onder mensen met een relatief lage armoede-intensiteit

Bron: CPB; CBS ([link](#))

Tussen 2018 en 2021 daalde het aantal personen in armoede, maar bleef de verdeling van de armoede-intensiteit gelijk. De armoede daalde voornamelijk doordat de lonen harder stegen dan de armoedegrens (CBS et al., 2024). Ook is de algemene heffingskorting tussen 2019 en 2021 stapsgewijs verhoogd. Daarnaast zijn de kindbedragen binnen het kindgebonden budget vanaf het derde kind verhoogd in 2021. Dit gebeurde om gezinnen met veel kinderen (waar een hoger risico op armoede is) te ondersteunen. Ook was er een lastenverlichting via de invoering van een tweeschijvenstelsel in box 1 van de inkomstenbelasting in 2020. Al deze maatregelen hebben mensen met een lagere en hogere intensiteit op vergelijkbare wijze geholpen.

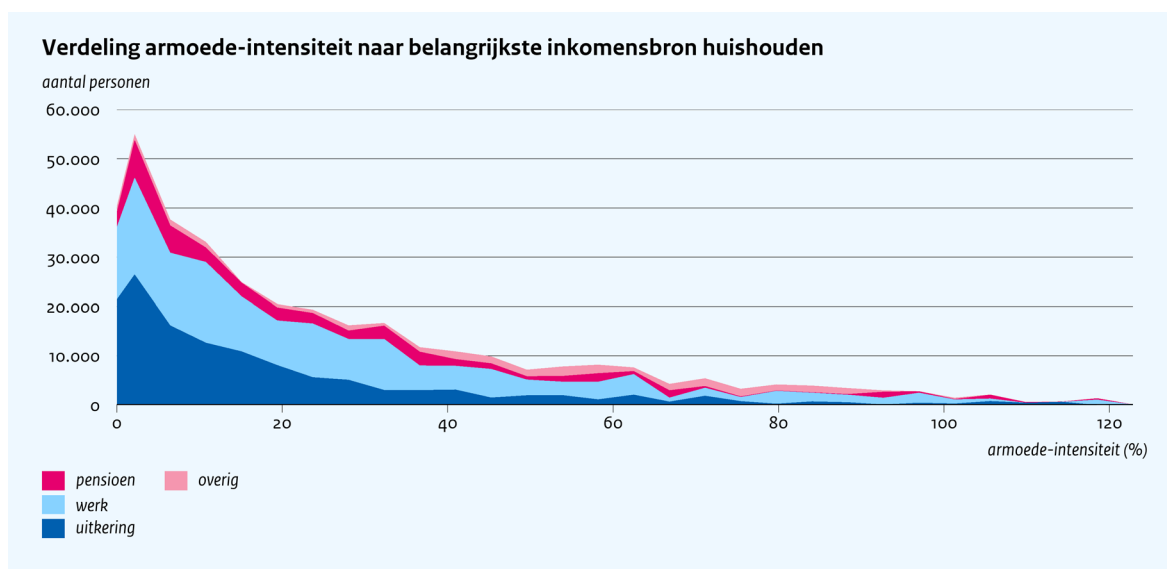
Het aantal personen met een armoede-intensiteit tussen de 0% en 10% is tussen 2021 en 2022 bijna gehalveerd. Een groot deel van deze groep is in 2022 uit de armoede gekomen. Een belangrijke maatregel die hieraan bijdroeg was de energietoeslag van 1300 euro voor huishoudens met een inkomen tot 120% van het sociaal minimum. De overheid voerde deze maatregel in vanwege de sterk stijgende energieprijzen in dat jaar. Ook kregen alle huishoudens aan het einde van 2022 380 euro uitgekeerd in voorbereiding op het in 2023 ingevoerde prijsplafond. De armoede daalde in 2022 vrijwel niet voor de groep met een intensiteit boven de 30%. Dit is een groep met een laag inkomen die minder vaak toeslagen aanvraagt. Ook was de energietoeslag een vast bedrag. Daardoor was deze maatregel voor mensen met een grotere armoede-intensiteit vaak niet genoeg ondersteunend om uit armoede te komen of om naar een intensiteit van kleiner dan 30% te gaan.

Tussen 2023 en 2026 daalt het aantal mensen met een armoede-intensiteit onder de 10% verder, maar blijft het aantal mensen met een hogere armoede-intensiteit vrijwel gelijk. Dit verklaart de verdere toename van de mediane armoede-intensiteit in figuur 2.1. In 2023 werd het minimumloon (en daaraan gekoppelde uitkeringen) verhoogd, een prijsplafond voor energieprijzen ingevoerd en werden meerdere toeslagen verhoogd. In de jaren erna verhoogt de overheid de huurtoeslag en het kindgebonden budget nog een aantal keer. De groep mensen met een relatief hoge armoede-intensiteit profiteert minder van een deel van deze inkomensondersteunende maatregelen tussen 2023 en 2026. Het is mogelijk dat mensen met een intensiteit van meer dan 30% hun inkomensstekort wel zien dalen. Echter, de daling is niet sterk genoeg om onder een intensiteit van 30% uit te komen. Over de hele periode is zichtbaar dat beleidsmaatregelen de mensen met een lagere armoede-intensiteit beter bereiken dan de mensen met een hogere armoede-intensiteit.

2.3 Belangrijkste inkomensbron

De verdeling van de armoede-intensiteit hangt samen met de belangrijkste inkomensbron van een huishouden. Figuur 2.3² laat voor 2026 zien dat naarmate de intensiteit hoger wordt, de groep mensen die het betreft kleiner wordt. De grootste groep heeft een intensiteit van ongeveer 5%; dit verschilt niet voor de belangrijkste inkomensbron van het huishouden. Mensen in armoede met een uitkering als belangrijkste inkomensbron hebben vaak een relatief lage intensiteit. Een intensiteit van meer dan 30% komt juist minder vaak voor. Voor mensen uit huishoudens met arbeidsinkomen en inkomen uit pensioen als belangrijkste inkomensbron is de verdeling van de intensiteit meer uniform: zij hebben vaker een relatief hoge armoede-intensiteit.

Figuur 2.3 De meeste mensen onder de armoedegrens hebben een relatief lage armoede-intensiteit (in 2026)

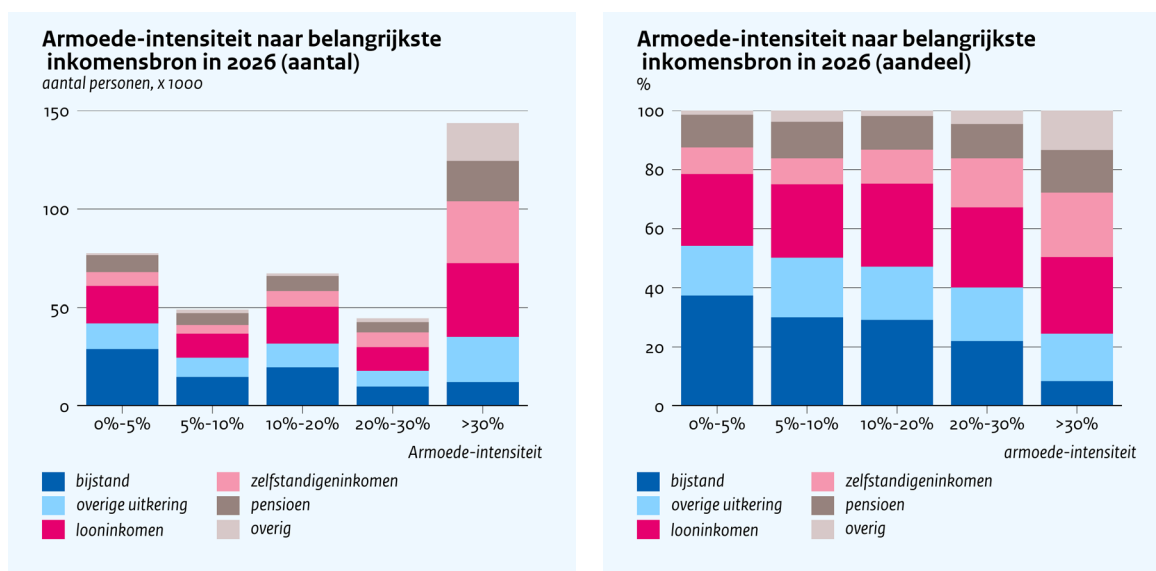

Bron: CPB

² Er is een klein aantal mensen met een armoede-intensiteit van meer dan 125%. Deze zijn omwille van de leesbaarheid weggelaten uit de figuur.

Figuur 2.4 laat per categorie van de armoede-intensiteit in 2026 zien hoeveel mensen hierin vallen, uitgesplitst³ naar de belangrijkste inkomensbron van het huishouden. De linkerfiguur laat de absolute aantallen zien; de rechterfiguur per belangrijkste inkomensbron het aandeel in de bijbehorende categorie. Hierbij hebben we onderscheid gemaakt tussen een bijstandsuitkering, AOW-uitkering of andere pensioenuitkering, overige uitkeringen, looninkomen, zelfstandigeninkomen en overig inkomen.

Figuur 2.4 Mensen met een hoge armoede-intensiteit hebben vaak looninkomen of zelfstandigeninkomen als belangrijkste inkomensbron van het huishouden

Bron: CPB

Een groot deel van de mensen in een huishouden met een bijstandsuitkering heeft een armoede-intensiteit onder de 5%. De studie van Verberk et al. (2025) laat zien dat het niet-gebruik van toeslagen onder uitkeringsgerechtigden relatief laag is. Dit geldt met name voor huishoudens met een bijstandsuitkering. De Commissie Sociaal Minimum (2023) laat echter zien dat het sociaal minimum (uitkering en aan te vragen toeslagen) niet altijd toereikend is om aan alle noodzakelijke uitgaven te voldoen. Voor mensen met een bijstandsuitkering is dit de belangrijkste oorzaak van armoede. Het betekent echter ook dat (als alle toeslagen zijn aangevraagd) het inkomenstekort relatief klein is in vergelijking met andere groepen. Dat illustreert de figuur ook: naarmate de armoede-intensiteit toeneemt, neemt het aantal mensen in een huishouden met een bijstandsuitkering af.

De meeste mensen in armoede in huishoudens met werk als belangrijkste inkomensbron hebben een tekort van meer dan 30%, vooral door een laag aantal gewerkte uren en lage uurtarieven van zelfstandigen. In 2026 hebben ongeveer 35 dzd mensen in huishoudens met looninkomen en 30 dzd mensen met een zelfstandigeninkomen als belangrijkste inkomensbron een tekort boven de 30%. In de groep met een tekort tussen de 0% en 5% zijn dit er respectievelijk ongeveer 20 dzd en 5 dzd. Een studie van het CBS (2023)⁴ laat zien dat ongeveer 86% van de werknemers onder de armoedegrens in deeltijd werkt. Zij profiteren in euro's dus vaak minder van een verhoging van het minimumloon dan uitkeringsgerechtigden. Voor zelfstandigen onder de armoedegrens zit het knelpunt niet in het aantal gewerkte uren, maar in het lage

³ Ook de uitsplitsing naar aantal leden in het huishouden is gemaakt, maar niet apart weergegeven in deze publicatie. De verdeling van de huishoudomvang verschilde niet veel tussen de categorieën van de armoede-intensiteit. Wel viel op dat in alle categorieën meer dan de helft van de huishoudens een alleenstaande is en dat bijna 80% van de huishoudens onder de armoedegrens uit een huishouden met een of twee leden bestaat.

⁴ In deze studie werd de lage-inkomengrens als armoedegrens gebruikt. Deze verschilt van de nieuwe definitie, bijvoorbeeld doordat financiële bezittingen niet meegenomen worden in de armoedebepaling.

uurtarief (Vrooman et al., 2018). Hun inkomsten zijn vaak onzeker en schommelen met de conjunctuur mee. Tevens is er geen minimumtarief voor het inkomen van zelfstandigen, zoals er wel een minimumloon voor werknemers is. Het niet-gebruik van toeslagen is ook relatief hoog onder werknemers en zelfstandigen (Verberk et al., 2025). Hierdoor hebben zij vaak te maken met een hogere armoede-intensiteit, wat voor eerdere jaren ook zichtbaar is in CBS et al. (2024).

Mensen (in huishoudens onder de armoedegrens) met inkomen uit pensioen als belangrijkste inkomensbron zijn relatief gezien even sterk vertegenwoordigd in alle groepen van de armoede-intensiteit. Het relatieve aandeel per categorie varieert tussen de 11% en 14%. De AOW-uitkering (plus aan te vragen toeslagen) is volgens de Commissie Sociaal Minimum (2023) hoog genoeg om niet in armoede te hoeven leven. De armoede onder gepensioneerden ontstaat meestal door een onvolledige AOW-uitkering (Centraal Planbureau & Sociaal en Cultureel Planbureau, 2020). Mensen bouwen hun AOW-uitkering op door in Nederland te wonen. Als iemand zich echter op latere leeftijd in Nederland vestigt, heeft diegene geen volledige opbouw. Een onvolledige AOW-uitkering wordt aangevuld tot bijstandsniveau via de aanvullende inkomensondersteuning ouderen (AIO). Een dashboard van het CBS laat zien dat ongeveer drie op de tien huishoudens die hier recht op hebben, de AIO niet aanvragen (CBS, 2020). Zij hebben daardoor een inkomen onder het bijstandsniveau. Ook het niet-gebruik van toeslagen voor gepensioneerden (ongeveer 15%) is relatief hoog in vergelijking met andere uitkeringsgerechtigden. Daarom zijn gepensioneerden zowel in de groep met lage als hoge armoede-intensiteiten te vinden.

3 Conclusie

De armoede in Nederland is – als gevolg van het gevoerde beleid – sinds 2021 gedaald, vooral onder mensen met een lage-armoede-intensiteit. Tussen 2021 en 2026 daalt het aantal mensen in armoede van 840 dzd tot naar verwachting 510 dzd. Het aantal mensen met een armoede-intensiteit onder de 20% wordt meer dan gehalveerd, terwijl het aantal mensen met een hogere intensiteit stabiel blijft. Door het gevoerde armoedebeleid tussen 2022 en 2026 komen dus vooral mensen met een relatief lage intensiteit uit de armoede. Mensen met een hogere intensiteit hebben vermoedelijk ook voordeel gehad van beleid, maar niet dusdanig sterk dat zij een grote daling in hun intensiteit hebben gezien.

De groep met een hoge armoede-intensiteit bestaat vooral uit mensen in huishoudens met loon- of zelfstandigeninkomen als belangrijkste inkomensbron. Zij hebben in de meeste gevallen een armoede-intensiteit van meer dan 30%. Voor werknemers geldt dat zij een hoge intensiteit hebben doordat ze relatief weinig uren werken. Zelfstandigen werken meestal wel veel uren, maar hebben een laag uurtarief. Voor beide groepen is ook het niet-gebruik van toeslagen relatief hoog. Een groot deel van de mensen met een bijstandsuitkering heeft daarentegen een tekort van maximaal 5%. Zij vragen meestal al hun toeslagen aan, maar hebben dan vaak nog steeds een besteedbaar inkomen dat net onder de armoedegrens ligt.

Het aandeel personen en kinderen onder de armoedegrens en de armoede-intensiteit moeten in samenhang beschouwd worden. Het aandeel personen en kinderen onder de armoedegrens laat de mate van armoede over de tijd zien. De armoede-intensiteit laat zien hoe diep de armoede is en hoe dit verdeeld is over de mensen onder de armoedegrens. Beide indicatoren worden vanaf de augustusraming van 2025 (cMEV 2026) een vast onderdeel van de ramingen van het CPB. Verder is het mogelijk om effecten van beleidsopties op de armoedegrens en de armoede-intensiteit door te rekenen. Evenwichtig armoedebeleid neemt beide indicatoren in beschouwing.

De armoede-intensiteit is een lastige indicator om doelstellingen op te baseren. De statistieken hangen namelijk af van hoe armoede verdeeld is. Er zou heel specifiek beleid nodig zijn om een bepaalde groep (bijvoorbeeld mensen met een armoede-intensiteit van meer dan 30%) te helpen met een gerichte maatregel. Dit zou dan een nog complexer fiscaal en sociaalzekerheidsstelsel als gevolg hebben. Daarnaast is van belang dat in de armoederamingen demografische en economische veranderingen op persoons- en huishoudniveau beperkt worden meegenomen (denk aan zaken als trouwen, het vinden van een baan, het krijgen van een kind, met pensioen gaan). Op lange termijn is wel sprake van dit type dynamische veranderingen. Daardoor bereikt beleid dat specifiek is gericht op mensen met een hoge geraamde armoede-intensiteit mogelijk niet precies de juiste mensen. Verder gelden voor de armoede-intensiteit ook de andere beperkingen van de armoederaming, die zijn beschreven in Griffioen (2025).

Referenties

Centraal Bureau voor de Statistiek. (2020). *Recht en gebruik AIO, 2017 en 2018*.

Centraal Bureau voor de Statistiek. (2023). *Armoede en sociale uitsluiting 2023*.

Centraal Bureau voor de Statistiek. (2024). *Armoede in Nederland*.

Centraal Bureau voor de Statistiek, Sociaal en Cultureel Planbureau & Nationaal Instituut voor Budgetvoorlichting. (2024). *De nieuwe methode om armoede in Nederland te meten*.

Centraal Planbureau & Sociaal en Cultureel Planbureau. (2020). *Kansrijk armoedebeleid*.

Commissie Sociaal Minimum. (2023). *Een zeker bestaan: Naar een toekomstbestendig stelsel van het sociaal minimum, Rapport I*.

Griffioen, E. (2025). *Het ramen van de nieuwe armoedefinitie*. Centraal Planbureau.

Koot, P., Vlekke, M., Berkhout, E., & Euwals, R. (2016). *MIMOSI: Microsimulatiemodel voor belastingen, sociale zekerheid, loonkosten en koopkracht (geactualiseerde beschrijving 2016)*. Centraal Planbureau.

Verberk, M., Hofland, M., Presse, B., & Verkade, E. (2025). *Onbenut recht: Een onderzoek naar het niet-gebruik van de huur- en zorgtoeslag en het kindgebonden budget*. Centraal Planbureau.

Vrooman, J. C., Josten, E., Hoff, S., Putman, L., & Wildeboer Schut, J. M. (2018). *Als werk weinig opbrengt: Werkende armen in vijf Europese landen en twintig Nederlandse gemeenten*. Sociaal en Cultureel Planbureau.

Bijlage A: armoede-intensiteit in euro's (2025)

Tabel A.1 Bedragen per maand voor verschillende armoede-intensiteiten in 2025

	Armoedegrens per maand (euro's)	Armoede-intensiteit (tekort per maand in euro's)			
		5% tekort	10% tekort	20% tekort	30% tekort
Alleenstaande zonder kinderen	1641	82	164	328	492
Alleenstaande met twee kinderen (één ouder en één jonger dan dertien jaar)	2507	125	251	501	752
Paar zonder kinderen	2223	111	222	445	667
Paar met twee kinderen (één ouder en één jonger dan dertien jaar)	2923	146	292	585	877